

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **N., s.r.o.**, so sídlom v B., proti žalovanej **E. B.**, bývajúcej v B., o **zaplatenie 1 818,93 € (54 797,-- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 27 C 5/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. mája 2010 sp. zn. 8 Co 130/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 5. marca 2008 č.k. 27 C 5/2006-177 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplataenia istiny 1 818,93 € (54 797,-- Sk) spolu s poplatkom z omeškania z titulu nedoplatku na nájomnom a úhradách za plnenia spojené s užívaním bytu č. 1, nachádzajúceho sa na prízemí obytného domu v B., za roky 2004 až 2006.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 11. mája 2010 sp. zn. 8 Co 130/2008 na odvolanie žalobcu rozsudok okresného súdu potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. Potvrdenie prvostupňového rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že nie je daný nárok žalobcu voči žalovanej na doplatenie rozdielu nájomného, ktorý vznikol tým, že žalobca zatriedil od 10. januára 2004 sporný byt, vzhľadom na jeho vybavenie, z bytu II. kategórie na byt I. kategórie. Uviedol, že o kvalitatívne zvýšenie vybavenia bytu sa pričínila výlučne žalovaná, ktorá ešte v roku 1981

vykonala stavebné úpravy v byte na vlastné náklady. Túto skutočnosť rešpektoval od roku 2000 až do 10.1.2004 aj žalobca ako nový vlastník, čo je zrejmé z jeho predpisu nájomného. Podľa odvolacieho súdu nebol dôvod na odňatie žalovanej získaného práva na kvalitatívne zatriedenie bytu z hľadiska určenia výšky nájomného, a to ani vzhľadom na záväzný právny predpis platný v žalovanom období. Z jeho obsahu síce vyplýva splnenie hľadísk pre kvalitatívne zatriedenie bytu do I. kategórie, avšak žalobca vstúpil do práv predchádzajúceho prenajímateľa (reštituenta) a v čase od roku 2003, kedy žalobca podľa Opatrenia MF SR R-1/2003 účinného od 1.3.2003 upravujúceho regulované nájomné, upravil žalovanej nájomné ako za byt II. kategórie, do roku 2004, odkedy došlo k zvýšeniu nájomného žalobcom z dôvodu zatriedenia bytu do I. kategórie, k žiadnej zmene okolností odôvodňujúcej zmenu kritérií na kvalitatívne zatriedenie bytu nedošlo. Niet ani dôvodu na to, aby sa žalovaná iba prijatím novej právnej úpravy dostala v súvislosti s úhradou nájomného do horšieho postavenia. Poznamenal tiež, že ustanovenie § 667 OZ, na ktoré sa odvoláva žalobca, sa netýka žalovanej ako pôvodnej nájomníčky bytu. Úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si tieto neuplatnila v súlade s § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Mal za to, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že sa nemohol vyjadriť a navrhnúť dokazovanie, vrátane výsluchu svedkov, ku skutočnostiam, ktorými prvostupňový súd odôvodnil svoj rozsudok. Odvolací súd totiž po odročení pojednávania za účelom uzavretia mimosúdnej dohody, ku ktorej však nedošlo, vo veci ďalšie pojednávanie nevytýčil a bez ďalšieho vydal rozsudok. Namietal tiež porušenie práva na spravodlivé súdne konanie spočívajúce v tom, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Napokon, dovolanie odôvodnil tým, že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil, keď na daný prípad aplikoval neplatné a neúčinné právne predpisy.

Žalovaná sa k podanému dovolaniu žalobcu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalobca v dovolaní tvrdil, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom nenariadením ďalšieho odvolacieho pojednávania a nedostatočným

odôvodnením rozhodnutia, čím bolo porušené právo žalobcu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva, napr. právo na doplnenie alebo opravu nesprávneho, neúplného alebo nezrozumiteľného podania, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu a pod.

Povahu odňatia možnosti konať pred súdom môže mať aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu týkajúce sa objasnenia dôležitých skutkových okolností a s tým súvisiacich právnych záverov. V posudzovanej veci však rozsudok krajského súdu nie je takouto vadou postihnutý.

Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd sa v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal s argumentmi žalobcu. Zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca nemá od žalovanej právo na nájomné ako za byt I. kategórie, ale len za byt zatriedený do II. kategórie. Tento svoj záver dostatočne a presvedčivo odôvodnil. Skutočnosť, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku nestotožňuje ešte neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozsudku kladie vyššie citované zákonné ustanovenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi

a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán - postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

K námietke dovolateľa týkajúcej sa nenariadenia ďalšieho pojednávania odvolacím súdom po odročení pojednávania konanom dňa 9. júna 2009 treba uviesť, že vzhľadom na ustanovenie § 214 ods.1, 2 O.s.p. v znení od 15. októbra 2008, odvolací súd už nebol povinný rozhodnúť vo veci samej po jej prejednaní na pojednávaní. Odvolací súd totiž dokazovanie nedoplňal ani neopakoval, nešlo ani o vec, v ktorej by súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a O.s.p. bez nariadenia pojednávania a prejednanie veci samej na pojednávaní nevyžadoval ani verejný záujem (v ktorých prípadoch by odvolací súd musel na prejednanie odvolania vo veci samej nariadiť pojednávanie). Ani týmto postupom odvolacieho súdu preto nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ dovolateľ uviedol ako dovolací dôvod aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, dovolací súd na tieto jeho námietky nemohol prihliadať. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Treba však zdôrazniť, že súd právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je aj v súčasnosti Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (porovnaj napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby teda tvrdenia žalobcu o tom, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení boli prípadne aj opodstatnené, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. júla 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová